

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2015. év november hó 4. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

Í T É L E T E T:

A kábítószer-kereskedelem büntette és más bűncselekmények miatt vádlott ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 24.B.116/2014/17. számú ítéletét **megváltoztatja.**

A vádlott terhére megállapított egészséget veszélyeztető bűncselekményt társtettesként elkövetett kábítószer-kereskedelem büntettének minősíti (Btk. 176. § (1) bekezdés IV. fordulat és (3) bekezdés).

A szabadságvesztés büntetést börtön fokozatban rendeli végrehajtani.

A vádlottal szemben 800.000 (nyolcszázezer) forint vagyonekobzást is elrendel.

Az elkobzásról szóló rendelkezés a bűnjeljegyzék 14-107. tételei alatti bűnjelekre vonatkozik.

Az elsőfokú eljárásban felmerült bűnügyi költségből a vádlott 1.228.937 (egymillió-kettőszázhuszonnyolcezer-kilencszázharminchét) forintot köteles megfizetni, míg a fennmaradó 82.677 (nyolcvankettőezer-hatszázhetvenhét) forintot az állam viseli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helyben hagyja.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárásban felmerült 88.392 (nyolcvannyolcezer-háromszázkilencvenkettő) forint bűnügyi költséget a vádlott viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

A Budapest Környéki Törvényszék a 2015. február 20. napján kihirdetett 24.B.116/2014/17. számú ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 176. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő kábítószer-kereskedelem büntettében, a Btk. 370. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő lopás büntettében és a Btk. 370. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő lopás vétségében. Ezért halmazati büntetésül 5 év fegyház fokozatban végrehajtani rendelt szabadságvesztés büntetésre és 5 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte. Megállapította, hogy a vádlott a szabadságvesztés büntetéséből annak

kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Beszámítani rendelte az előzetes fogvatartásban töltött időt, valamennyi lefoglalt bűnjel elkobzását rendelte el, és kötelezte a vádlottat a bűnügyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság ítéletet a vádlott és védője tudomásul vettem, míg ellene az ügyész a vádlott terhére, büntetése súlyosítása érdekében jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.32/2015/4. számú átiratában az ügyészi fellebbezést módosított tartalommal tartotta fenn.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával folytatta le az eljárást. A tényállás kiegészítését tartotta szükségesnek annyiban, hogy a vádlott a termesztésért rögtön az elejétől havonta átlagosan 200 ezer forintot kapott akkor is, amikor még nem volt termés, így az elkövetési idő alatt legalább 800.000 forint haszonra tett szert. Kifejtette, hogy az ily módon már megalapozott tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére. Kellően megindokolta, hogy a vádlottnak az ismeretlen személyekkel történt megállapodása, továbbá a megtermelt kábítószer mennyisége és az érte kapott rendszeres bevétel alapján tudnia kellett, hogy kábítószer-kereskedelemben vesz részt. Ezért cselekményét ismeretlen társaival szándékegyességben, azaz társtettesként követte el. Hivatkozva a BH 2003.177. számú eseti döntésre, utalt arra, hogy a társtettesi elkövetés megállapíthatóságát nem zárja ki, hogy a társak személye az eljárás során felderítetlen maradt.

Tévesnek tartotta azt, hogy az elsőfokú bíróság nyomatékos enyhítő körülményként vette figyelembe a vádlott beismerő vallomását. Álláspontja szerint ugyanis vallomásaiban nem tért ki olyan adatokra, amely az elkövető társak személyazonosságának vagy az értékesítési láncolatnak a felderítését elősegítette volna. Továbbá az őszinte, feltáró jelleget az is kétségesse teszi, hogy a tőle lefoglalt számítógépen olyan adatok kerültek feltárára, melyek értelmében már 2012. márciusától megállapítható, hogy a kábítószer termesztésével komolyan foglalkozott, ezért a beismerés javára nyomatékkan nem vehető figyelembe.

Ugyanakkor további súlyosító körülményként kell értékelni álláspontja szerint, hogy kiváló minőségű egyedekből álló ültetvényt alakított ki, amely hosszú távú termesztésre való berendezkedésre utal.

Mindezek alapján tévedett az elsőfokú bíróság a büntetés tartamának meghatározása során. A tettenérés folytán beismerése súlytalan, ezzel szemben a kiemelkedő súlyú bűncselekmény egyre inkább elszaporodott, a vádlott terhére a jelentős mennyiség alsó határát közel háromszorosan meghaladó kábítószer írható.

Ugyancsak anyagi jogszabályt sértett a törvényszék, amikor figyelmen kívül hagyta a Btk. 74. § (1) bekezdés c) pontjában írt rendelkezést, amely szerint az elkövetés ideje alatt szerzett vagyona vagyoneklobzást kell elrendelni.

Mindezek alapján indítványozta, hogy az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg, a bűncselekményt minősítse társtettesként elkövetettnek, súlyosítsa a fő- és mellékbüntetés tartamát, és a vádlottal szemben 800.000 forint tekintetében alkalmazzon vagyoneklobzást.

A vádlott védője a 2015. október 28. napján előterjesztett beadványában a fellebbezésre írásbeli észrevételeket tett.

Ebben elsődlegesen eljárási szabálysértésre hivatkozással a vádlott 2013. december 19-ei vallomásának bizonyítékok köréből történő kirekesztésére tett indítványt. Arra hivatkozott, hogy a védő kihallgatásról történő értesítésére 16 óra 30 perckor távbeszélőn került sor, ekkor a védő már bejelentette, hogy a kihallgatáson egyéb elfoglaltsága miatt részt venni nem tud. Noha a nyomozó hatóságnak lehetősége lett volna olyan védőt kirendelni, aki nem volt akadályozva a megjelenésben,

ezt elmulasztva a vádlottat 18 órakor gyanúsítottként kihallgatta. Ezzel álláspontja szerint az Alkotmánybíróság IV/3411/2012. számú határozatában foglaltakat és a Be. 48. § (1) bekezdésében írt szabályt szegte meg, mely szerint a terhelt érdekében kirendelt védőt a kihallgatás helyéről és időpontjáról igazolható módon és oly időben kell értesíteni, hogy a kirendelt védőnek lehetősége legyen az eljárási törvényben foglalt jogait gyakorolni és a terhelti kihallgatáson részt venni.

A fellebbviteli főügyészség átiratában foglaltakat sérelmezve kifejtette, hogy a természetéből a vádlott a 2014. november 27-ei jegyzőkönyv alapján csupán 600.000 forint juttatásban részesült, így álláspontja szerint ettől eltérő ténymegállapításra kizárólag tárgyalás kitűzése esetén van lehetősége a másodfokú bíróságnak.

A gyanúsított vallomások vonatkozó részeit megjelölve előadta továbbá, hogy védence számos adatot bocsátott a nyomozó hatóság rendelkezésére, amelyek a felbujtók és a bűnsegédek személyazonosságának a felderítését szolgálták volna, ezért a beismerő vallomásának súlyán a főügyészség által hivatkozottak nem gyengítenek.

Bizonyítási indítványokat terjesztett elő és egyben tárgyalás kitűzését indítványozta egyrészt annak igazolására, hogy a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyesség igen alacsony, melyet a büntetés-végrehajtási intézettől beszerzett orvosi iratokkal és a nevelési naplóval kíván igazolni. Másrészt védence kihallgatását indítványozta annak alátámasztására, hogy milyen közreműködést ajánlott fel az elkövető társak beazonosítása érdekében. Tanúként kérte kihallgatni továbbá a tanú rendőr alezredest arra vonatkozóan, hogy miért került sor védence védő nélküli első gyanúsított kihallgatására és miért nem gondoskodott olyan védő kirendeléséről, aki az eljárási cselekményen részt tud venni.

Tárgyalás tartása esetén új határnap kitűzését indítványozta a tárgyalás előkészítése és felkészülés biztosítása érdekében.

Harmadlagosan az enyhítő körülményekre hivatkozással a szabadságvesztés mérséklését és enyhébb végrehajtási fokozat megállapítását kérte. E körben hivatkozott a vádlott elkövetéskori, devizahitele miatt ellehetetlenült anyagi helyzetére, amely őt a bűncselekmény elkövetésére indította.

A másodfokú nyilvános ülésen a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség jelen volt képviselője a fellebbezését változatlanul fenntartotta, egyszersmind a védői indítványok elutasítását kérte. Kiemelte, hogy a cselekmény bizonyítottsága nem lehet kétséges, ugyanis a kábítószer-ültetvényt megtalálták és lefoglalták. A vádlott a kábítószerrel nem saját célra természetelte, a mennyiségre tekintettel kifejezetten értékesítésre szolgált a természetés, figyelemmel arra is, hogy a vádlottól vett vizelet-minta negatív volt, azaz ő maga nem fogyasztott kábítószerrel. A kábítószer-kereskedelem nem csak az adásvételt jelenti, hanem egy folyamat, amelybe beletartozik a vádlott cselekménye is. Minderre tekintettel indítványozta, hogy a bíróság a tényállást az írásban előterjesztetteknek megfelelően egészítse ki, a bűncselekményt minősítse társtettesként elkövetettnek, a kiszabott büntetést súlyosítsa, és alkalmazzon 800.000 forint erejéig vagyoneლkobzást a vádlottal szemben.

A védő az ügyészi indítvánnyal ellentétben arra hivatkozott, hogy a vádlott vallomása nélkül a terhére rótt bűncselekmény tényállása nem lett volna tisztázható. Védence közreműködött az elkövető-társai kézrekeríthetőségében is, de erre a nyomozó hatóság nem tartott igényt, emiatt ez nem róható a vádlott terhére.

Ismét hivatkozott arra, hogy a vádlott eljárási jogai sérültek, melynek következtében az irányadó alkotmánybírósági határozat szerint a beismerő vallomását ki kell zárni a bizonyítékok köréből,

ezzel együtt a folytatólagos kihallgatásokon tett vallomásait is, mivel már az első kihallgatás során sérültek a jogai.

Amennyiben a 2. Bf. tanácsának az észrevételekben is hivatkozott határozatában kifejtett álláspontja jelen ügyben is elfogadható, a cselekményt a Btk. 178. §-a szerint kell minősíteni, és ez esetben a büntetési tételkeret 5-15 évre módosul.

A Márianosztrai Büntetés-végrehajtási Intézet nevelési anyaga szerint a vádlott fegyelmi vétséget nem követett el, melyet szintén indokolt a büntetés kiszabásánál figyelembe venni.

Az előzetes letartóztatás elrendelése tárgyában kitűzött nyomozási bírói ülés 25 perces késéssel kezdődhetett meg, mert az iratok később érkeztek meg, így azokat a védelem sem tudta megismerni. A vonatkozó EU irányelv előírja, hogy minden olyan iratot a vádlott és a védő rendelkezésére kell bocsátani, ami szükséges ahhoz, hogy az álláspontjukat kifejtthessék, illetve a döntés ellen hatékony jogorvoslattal éljenek. Miután ez nem történt meg, sérült a tisztességes eljárás követelménye, amelyet szintén a büntetés kiszabásakor lehet kompenzálni.

Ezen túlmenően a kényszerintézkedés hatálya alatt töltött időre, valamint a kiszabott büntetés mértékére tekintettel már előzetes letartóztatásának fenntartása sem lett volna indokolt az elsőfokú ítélet kihirdetését követően.

Mindent összevetve ezért a vádlott cselekményének a Btk. 178. §-a szerinti minősítését, az enyhítő szakasz figyelembevételével enyhébb büntetés kiszabását, és a fegyház fokozat helyett börtön fokozat megállapítását, továbbá a bűnügyi költség egy részének megfizetése alóli mentesítését indítványozta.

A vádlott a saját védelmében nem kívánt szót emelni, az egészségi állapotával kapcsolatban úgy nyilatkozott, hogy 2015 nyara óta az agyvérzése miatt gyógyszeres kezelésben részesül. A jelzáloghitelt már nem fizetik, mert a bank felmondta a szerződést, jelenleg az ingatlan árverezés útján történő értékesítés alatt áll. A gyermeke 8 éves, jelenleg az édesanyjánál van.

Az utolsó szó jogán elmondta, hogy a kábítószer termesztése során bér munkát végzett, más ember növényeit termesztettem, és nem tudta, hogy mindez milyen következményekkel járhat, ha ezzel tisztában lett volna, nem vállalta volna.

A bizonyítási indítványokat elutasította a másodfokú bíróság, az indokokat a későbbiekben fejtí ki.

Az ügyészi fellebbezés részben vezetett eredményre.

A fellebbezés folytán az ítélet tábla a Budapest Környéki Törvényszék ítéletét az azt megelőző eljárással együtt a Be. 348.§ (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírált.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával folytatta le az eljárást. Figyelemmel volt a kiemelt jelentőségű ügyek Be. XXVIII/A. Fejezetében rögzített általánostól eltérő eljárási rendjére.

Törvényesen biztosított mentességi jogot a vádlott élettársa, a tanú részére.

Kétségtelen, hogy a vádlott részére kirendelt védő értesítésére a kihallgatást megelőzően másfél órával korábban került sor. A vádlott gyanúsítottként az erre vonatkozó tájékoztatást tudomásul

vette és úgy nyilatkozott, hogy a védője jelenléte nélkül is hajlandó vallomást tenni. Ezt követően a cselekménnyel összefüggésben 2014. március 5. napján került sor folytatólagos kihallgatására, immár meghatalmazott védője jelenlétében. Ekkor korábbi vallomásait maradéktalanul fenntartotta, és a nyomozás során mindvégig ehhez tartotta magát. Ilyen körülmények között nem látszik megállapíthatónak a védekezéshez való jog sérelme. Megjegyzendő, hogy ennek megállapítása nem függ tanúbizonyítástól, így a kihallgatást végző nyomozó meghallgatására irányuló indítvány teljes mértékben szükségtelen, az erre irányuló bizonyítási indítványt ezért utasította el a másodfokú bíróság.

Megállapítható továbbá, hogy az elsőfokú bíróság a vád tárgyává tett bűncselekmények elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat feltárta, egyenként és összességében értékelte, mérlegelte.

Indokolási kötelezettségének is eleget tett, a bizonyítékokat egyenként és összességében is értékelte, tényből tényre is helyesen következtetett.

A törvényszék a tényállást túlnyomórészt helyesen és az iratok tartalmának megfelelően állapította meg, azt a másodfokú bíróság a Be. 352.§ (1) bekezdés a) pontja alkalmazásával az iratok tartalma alapján az alábbiakkal helyesbíti, egészíti ki:

- A személyi körülményeket illetően rögzíti, hogy a vádlott kiskorú gyermeke 8 éves. A jelzaloghitel havi törlesztő részlete az elkövetés idején helyesen 170.000 forint volt (a Bank válasza, 1245. oldal), azóta a szerződés pénzügyi felmondása folytán a vádlottat fizetési kötelezettség nem terheli. A vádlott 2015. júniusában, előzetes letartóztatása alatt agyi infarktuson esett át, amely hallási és beszédképzési nehézségeket eredményezett, és bár állapota kompenzált, jelenleg is gyógyszeres kezelés alatt áll (védő által csatolt orvosi iratok).
- A történeti tényállás körében az ítélet 4. oldal 1. és 3. bekezdését kiegészíti azzal, hogy a hetente megtermesztett, és a 2013. december 6-án átadott marihuána ismeretlen mennyiségű hatóanyagot tartalmazott.
- A 4. oldal első bekezdés utolsó mondatát kiegészíti azzal is, hogy a megszerzett jövedelemből saját hasznaként ténylegesen 200.000 forint jelentkezett, a fennmaradó összeget a növények gondozásához szükséges anyagokra fordította. Így a teljes időszak alatt a vádlott mindösszesen 800.000 forint bevételre tett szert.
- A 4. bekezdés utolsó mondatában megjelölt 15 tő növény helyesen leszüretelt és szárítás alatt állt, emellett a nyomozó hatóság további ugyancsak leszüretelt virágzatot, levelet és szármorzsálékot foglalt le. (szemle jegyzőkönyv, nyom. ir. 245-383. oldal)
- Az 5. bekezdés utolsó mondatában megjelölt szüretelés során a vádlott ugyancsak ismeretlen mennyiségű és hatóanyag tartalmú marihuánát aratott.
- A 6. bekezdésben első mondatát mellőzi. Az ott megjelölt 908 tő kannabisz a jelentős mennyiség alsó határának 908%-a, azaz több mint 9-szerese.
- A 7. bekezdés első mondatának első sorában szereplő mennyiség helyesen 1023,57 gramm, ezt a vádlottól a házkutatás során lefoglalt, már learatott növényi anyag teszi ki. (1089-1095. oldal - vegyész szakértői vélemény). E mennyiség hatóanyag-tartalma 95,78 gramm total-

THC volt, amely a csekély mennyiség felső határának helyesen 15,96-szorosa, a jelentős mennyiség alsó határának helyesen 79,81 %-a.

- A 8. bekezdést áthelyezi a jogi indokolás részhez, az ítélet 13. oldal első bekezdése elé. Helyette rögzíti, hogy a vádlott terjesztés céljából mindösszesen a jelentős mennyiség alsó határának 987,81%-át, azaz kevesebb, mint 10-szeresét kitevő kábítószer termeszett.
- A tényállás 5. oldal első bekezdésében a növénytermesztési célra felhasznált elektromos áram értéke helyesen 740.675 forint (igazságügyi energetikai szakvélemény, 845. oldal).
- Az 5. oldal 2. bekezdésében megjelölt érték helyesen 883.991 forint (igazságügyi energetikai szakvélemény, 847. oldal).

Az így kiegészített és pontosított tényállás már mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében írt megalapozatlansági hibáktól, így az a másodfokú eljárás során is irányadó volt.

Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének szűk, de elégséges mértékben tett eleget.

A vádlott beismerő vallomását minden egyéb bizonyíték alátámasztotta, annak ugyanakkor egyes tények tekintetében kiemelkedő jelentősége volt. A vádlott - elsőfokú bíróság által helyesen elfogadott - beismerő vallomásán alapul az előzményekre vonatkozó tényállási rész, továbbá az is, hogy utoljára 2013. december 6-án adott át 200 grammnyi marihuánát társainak.

A tevékenységéért szerzett jövedelem tekintetében ugyanakkor a vádlott különböző vallomásokat tett, a következők szerint:

- az elkövetésből havi 300.000 forint jövedelme volt (nyomozási bíró előtt, 1297. oldal)
- havi 200.000 forintot kapott, az első termés október-novemberben volt, így összesen 400.000 forintot kapott (nyomozási bíró előtt, 1314. oldal)
- egy hónapban 250-300.000 forintot kapott az első átadástól kezdve (gyanúsítottai vallomás, 1360. oldal 4. bekezdés)
- mindjárt az elejétől fogva részesült havi 200.000 forintban, akkor is, amikor még nem volt termés (1395. oldal). A korábbi vallomásaiban szereplő 250-300.000 forintban benne van az az összeg is, amelyeket vegyszervásárlásra költött.

A Be. 4. § (2) bekezdése alapján ez utóbbi vallomása eredményezi a vádlottra nézve a legkedvezőbb elbírálást, ezért megállapítható, hogy négy hónapon keresztül mindösszesen 800.000 forintban részesült.

Nem értett egyet a másodfokú bíróság azzal a védői állásponttal, hogy e helyesbítésre csak tárgyalás tartása esetén volna törvényes lehetőség, ugyanis az elsőfokú bíróság e körben a tényállást nem teljesen az iratoknak megfelelően, részben hiányosan állapította meg, így az a Be. 351. § (2) bekezdés b) pontja szerinti megalapozatlansági hibában szenved, amely viszont a másodfokú eljárásban a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján az iratok tartalma alapján is kiküszöbölhető volt.

A tanúvallomásokat helyesen vonta az elsőfokú bíróság az értékelési körébe, azonban indokolt lett volna azokat legalább oly fokú részletességgel rögzíteni, amelyekre a törvényszék ítéleti tényállást alapított. Ezt a másodfokú bíróság a következők szerint pótolja:

- a tanú2 elmondta, hogy a garázsban egy fázisú mérők voltak felszerelve, ugyanakkor a háromfázisú csatlakozók az óra megkerülésével átkötésre kerültek.
- a tanú3 ugyancsak elmondta, hogy a villanyoszlopról az elektromos áram vezetéken keresztül egy tokozott berendezésbe érkezett a házba, majd onnan a mérők megkerülésével egy másik dobozban kerültek átkötésre.
- a tanú4 - vallomása helyesen a hivatkozott jegyzőkönyv 11. oldalától található - elmondta, hogy a helyszínen azt észlelte, hogy a gázvezeték túlnyomás csökkentés nélkül és a gázóra megkerülésével került szabálytalanul átalakításra.
- a tanú5 ezen kívül elmondta azt is, hogy a gázvezeték az utcai telekhatár mellett lévő gázcsonkról került kivezetésre egy kompresszortömlő vékonyvezetéken keresztül juttatták az épületbe, ahol a vegyes tüzelésű kazánnál házilag készített gázégőn keresztül került szabálytalanul felhasználásra. A gázvételezés ilyen módját fokozottan balesetveszélyesnek is értékelte.

A szakértői véleményeket szintén helyesen fogadta el az elsőfokú bíróság tényállása alapjául, ugyanakkor azokat csupán megjelölte, és annyiban elemezte, miszerint összhangban álltak az eljárás egyéb bizonyítékaival. Ezért az ítélet 6. és 7. oldalain rögzítettek az alábbi kiegészítést igényelték:

- Az igazságügyi botanikus szakértői vélemény alapján az volt megállapítható, hogy a lábon álló növényegyedek indiai kendernek minősülnek, azok különböző fejlettségi állapotban kerültek lefoglalásra. A szakértő azon megállapítása, amely szerint egy-egy tő 80-120 gramm alapanyag learatására volt alkalmas, illetve az, hogy hányszor kerülhetett sor már szüretelésre, konkrét kábítószer-mennyiséggel nem párosítható, de azt minden további nélkül kétségtelenné teszi, hogy az ültetvény a lefoglaláskori állapotához képest korábban létesült, és ez egyezik a vádlott beismerő vallomásával.
- A lábonálló növényegyedekre vonatkozóan a nyomozó hatóság vegyvizsgálatot is elrendelt (1075-1083. oldal). Miután a jogi minősítés alapját ez esetben nem a vegytartalom, hanem a növényegyedek száma alapozza meg, a szakértői véleményből a tényállás szempontjából csupán az releváns, hogy az aratásra értett növényegyedek - hatóanyag koncentrációjuk magas foka miatt - jó minőségűnek minősíthetők, amely a kábítószer-terjesztési célzatot támasztja alá, következésképpen e szakértői vélemény ennyiben az ügyben szükséges bizonyíték volt.
- A vádlott ingatlanából lefoglalt, már leszüretelt és szárítási állapotban lévő vagy már kiszáritott növényi származékok esetén azok bruttó mennyisége és Total-THC tartalma jelentőséggel bír. A másodfokú bíróság e szakvélemény (1089-1095. oldal) alapján részint helyesbítette, részint kiegészítette a történeti tényállást azzal, hogy a vegyvizsgálat sajátosságaiból eredő bizonytalansági tényezőket kiküszöbölve, a vádlottra nézve kedvezőbb elbírálást eredményező mennyiségi adatokat vette figyelembe akként, hogy a +/- előjellel szereplő további mennyiségeket a mért mennyiségből levonta.
- Az igazságügyi energetikai szakértői vélemény alapján pontosította az elkövetési értékeknél az elsőfokú bíróság kisebb elírásait.

Az ügyészi fellebbezésben írtak kapcsán a másodfokú bíróság a következőkre is rámutat.

Kétségtelen, hogy a nyomozó hatóság a vádlott vallomása és a tőle lefoglalt telefonkészülékekben fellelt SIM-kártya alapján beszerzett hívásforgalmazási adatok alapján kiterjedt nyomozást végzett

az előfizetők felderítése és tanúkénti kihallgatása útján. Ennek ellenére az esetleges bűnös kapcsolatok bizonyítása eredményre nem vezetett (889-1017. oldal). Ehhez képest a további lehetséges elkövetőkkel való megismerkedés körülményeire, továbbá a hasonló bűncselekményekből kimutatható jellegzetességekre figyelemmel nem vonható kétségbe a vádlott együttműködési törekvése a nyomozó hatósággal.

Nem kifogásolható alappal ugyanis a vádlott azon hivatkozása, hogy nem tudja megnevezni a társait. Hasonló ügyekből ismerten általában az a jellemző, hogy törvényellenes magatartásra készülő és azt ténylegesen ki is fejtő elkövetők a valós személyazonosságukat a velük kapcsolatba kerülő személyek előtt titkolják, álnevet, vagy becenevet használnak. Ugyanis a lelepleződés kockázatai szempontjából mindenképpen az a logikus, hogy anonimitásukat megőrizték a bűncselekményt közvetlenül megvalósító személyek előtt is, így biztosítva minél hathatósabb elrejtőzésüket egy esetleges büntetőeljárás esetére.

Egyetértve ezért a védelem álláspontjával, az elkövető-társak felderítésének hiánya a vádlottnak semmiféleképpen nem róható fel, mert a fentiekre figyelemmel nem zárható ki, hogy a vádlott valóban nem ismerte társai személyazonosságát.

A fentiek megállapításához további bizonyítás lefolytatása teljes mértékben szükségtelen volt, így a vádlott erre vonatkozó, másodfokú eljárásban történő kihallgatására irányuló indítványt a másodfokú bíróság szintén elutasította.

Összességében az alapvetően egyszerű ténybeli megítélésű ügyben az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelése teljes mértékben megfelelt a törvény, a logika és az ésszerűség szabályainak, és azzal a másodfokú bíróság is egyetértett. Az ily módon megállapított tényállást sem a vádhatóság, sem a védelmi oldal nem vitatta, a védő okfejtése sem a tényekre, hanem azok jogi értékelésére irányult, amely értelemszerűen a minősítésre tartozó kérdésekkel függött össze.

Ennek kapcsán pedig a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, és - az elbíráláskor hatályos törvény rendelkezéseinek indokolt alkalmazása mellett - a cselekményének jogi minősítése is helyes. A kábítószerrel visszaélés tekintetében azonban kissé ellentmondásos az indokolás, és abból így nehezen állapítható meg, hogy az elsőfokú bíróság a Btk. 176. § (1) bekezdés mely fordulata szerint látta megállapíthatónak a vádlott bűnösségét, azaz forgalomba hozatalnak vagy kereskedésnek tekintette-e.

Az elsőfokú bíróság által is hivatkozott 1/2007. Büntető Jogegységi Határozat értelmében kereskedésért tartozik felelősséggel mindenki, aki magatartásával közreműködik abban, hogy a kábítószer rendszeres hasznoszerzésre törekvés útján eljusson a viszonteladókhoz vagy közvetlen felhasználókhoz, így az is a kereskedői típusú magatartást valósítja meg, aki a kábítószer rendszeres termesztésével járul hozzá a forgalomba hozók, viszonteladók kereskedési magatartásához. A vádlottnak - ahogy azt az elsőfokú bíróság is helyesen rögzítette - a heti rendszerességű, legalább 200 grammnyi alkalmankénti szüretelésből, annak két személy részére történő ugyancsak rendszeres, és a tevékenységéért ellenérték fejében történő juttatásából, a kábítószer - vitathatatlanul nem saját fogyasztási célú - mennyiségéből tudnia kellett, hogy egy olyan elkövetői körhöz kapcsolódik magatartásával, amely annak ismétlődő, haszonnal történő továbbértékesítésével vesz részt a kábítószer feketepiaci forgalmában.

Következésképpen a Btk. 176. § (1) bekezdés *IV. fordulatába* ütköző kereskedésért tartozik büntetőjogi felelősséggel, ennyiben tehát az elsőfokú bíróság rendelkező része kiegészítésre szorult.

Abban is helytálló a főügyészség álláspontja, hogy a vádlott az adott körülmények között társtettesként vonható felelősségre, mert ezen elkövetési forma megállapítása független a vele szándékegységben cselekvő elkövető társak személyének ismertetésétől. Más oldalról viszont a védő által felhívott ítéletábrái egyedi ügyben hozott döntés a jelen esettel azonosságot nem mutat, hiszen nem pusztán lefoglalt kábítószer szolgált az ügyben bizonyítékul, azaz nem csak a jelentős mennyiségből vonható következtetés a vádlott kereskedői magatartására.

Az elsőfokú bíróság a joghátrány alkalmazása szempontjából irányadó büntetés-kiszabási tényezőket túlnyomórészt helyesen sorolta fel.

További enyhítő körülmény a minősítéshez megkívánt mennyiségi határt alig meghaladó kábítószerre elkövetés, az, hogy olyan kábítószerre valósította meg a bűncselekményt, amelynél a hozzászokás kockázata köztudomásúan alacsony (azaz a közegészség sérelmének veszélye is csekélyebb). Ugyancsak enyhítő körülmény a súlyosabb lopási cselekmény esetén a minősítéshez megkívánt alsó értékhatárt alig meghaladó elkövetési érték. További nyomatékos enyhítő körülmény, hogy a vádlott 2015. júniusában, előzetes letartóztatása alatt agyi infarktust szenvedett el, amely hallási és beszédképzési nehézségeket eredményezett, és bár állapota kompenzált, jelenleg is gyógyszeres kezelés alatt áll.

A súlyosító körülmények közül mellőzi a lopás vétsége tekintetében a felső határt megközelítő elkövetési összeg vádlott terhén történő értékelését, tekintettel arra, hogy a vétségi alakzat esetén a kisebb érték felső határa a Btk. 459. § (6) bekezdés a) pontja szerint ötszázezer forint. Ellenben súlyosító körülmény az egészséget sértő bűncselekmény esetén a társtettség.

Nem értett egyet a másodfokú bíróság a vádlotti beismerés kapcsán kifejtett ügyész állásponttal. Kétségtelen, hogy a tettenérés folytán az ültetvény léte, továbbá az energia-lopások egyébként nehezen vitathatók, ugyanakkor a tényállásnak a kábítószer terjesztés előzményeire, az átadásokra és a megszerzett haszonra vonatkozó részei kizárólag a vádlott

- e tekintetben tényfeltáró - vallomásai alapján váltak megállapíthatóvá. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a beismerés enyhítő körülménykénti értékelésének nem feltétele az elkövetőtársakra vonatkozó egyidejű terhelő vallomás megléte. Annak csak a saját cselekvőségre kell vonatkoznia, amely pedig aggálytalanul megállapítható azzal, hogy a beismerés tényfeltáró jellegű is volt, és ahhoz megbánás is kapcsolódott.

A védő által csatolt iratok a bünteteskiszabási tényezők körében anélkül is értékelés alá voltak vonhatók, hogy e körben a másodfokú bíróság újabb bizonyítást vett volna fel, így a védelem tárgyalás tartására irányuló indítványa ez okból sem foghatott helyt.

Mindezen kiegészítésekkel, a vádlott oldalán jelentkező további enyhítő körülmények számbeli és nyomatékbeli túlsúlyára figyelemmel az elsőfokú bíróság által a törvényi minimumban meghatározott tartamú szabadságvesztés maradéktalanul megfelel a büntetési céloknak, és igazodik a vádlott személyében rejlő viszonylag alacsonyabb társadalomra veszélyességhez is. E büntetés lényeges emelésére nem látott alapot, de a Btk. 82.§-ában írt enyhítő szabályok alkalmazására sem volt törvényes lehetőség.

A vádlott büntetlen előéletére, betegségére, és a büntetés-végrehajtás során tanúsított kifogástalan magatartására figyelemmel azonban a másodfokú bíróság osztotta az eggyel enyhébb végrehajtási fokozat megállapítására vonatkozó érveket. Így a szabadságvesztést a Btk. 35.§ (2) bekezdése alkalmazásával a Btk. (2) bekezdés a) pontja szerinti börtön fokozatban rendelte végrehajtani.

A közügyektől eltiltás alkalmazása, és annak tartama is helyes.

Tekintettel arra, hogy a vádlott a kábítószer-kereskedésből 800.000 forint haszonra tett szert, ezen összeg erejéig a másodfokú bíróság a Btk. 74.§ (1) bekezdés a) és c) pontja alapján vagyonek Kobzás intézkedést is elrendelt.

A feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezés törvényes.

A járulékos kérdések tekintetében az előzetes fogvatartásra vonatkozó rendelkezésekkel a másodfokú bíróság is egyetértett, ugyanakkor az elkobzásról szóló rendelkezés tekintetében elkerülte az elsőfokú bíróság figyelmét, hogy a T-10/2014. nyilvántartási szám alatt a nyomozati iratok között több, különböző tartalmú bűnjeljegyzék lelhető fel (133-137., 171-187. oldalak). Ezekből megállapítható, hogy a nyomozó hatóság az 1-13. tételszám alatti bűnjelekről már az eljárás során akként rendelkezett, hogy azt a vádlottnak kiadni rendelte, átvételük is megtörtént. (139-140. oldal - határozat)

Ennek megfelelően az elkobzásra vonatkozó - egyébként helyes - rendelkezés annyiban szorul pontosításra, hogy az az érintett bűnjeljegyzék 14-107. tételszáma alatti lefoglalt, kábítószer természetűre, kimérésére, csomagolására szolgáló tárgyakra vonatkozik, ennyiben pontosította a másodfokú bíróság az elsőbírói döntést.

A nyomozás során kirendelt informatikai szakértő véleménye a felderítést semmiben nem vitte előrébb, így a másodfokú bíróság méltányolta a védői hivatkozást, és a Be. 338.§ (4) bekezdése alkalmazásával az ezzel összefüggő bűnügyi költség viselése alól a vádlottat mentesítette, azt a Be. 339.§ (1) bekezdése értelmében az állam viseli.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla a Budapest Környéki Törvényszék 24.B.116/2014/17. számú ítéletét a Be. 372.§ (2) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint részben megváltoztatta, míg egyéb törvényes rendelkezéseit a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az elsőfokú ítélet kihirdetésétől előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe a Btk. 92.§ (1) és (2) bekezdése alapján beszámította.

A másodfokú eljárásban a lefoglalt bűnjelek tárolásával összefüggésben felmerült bűnügyi költséget az ítéltábla a Be. 381. § (1) bekezdés alapján megállapította, azt - az ügyészi fellebbezés eredményessége folytán - a Be. 338.§ (1) bekezdése alapján a vádlott viseli.

Budapest, 2015. év november hó 4. napján

. Magócsi István s.k.
a tanács elnöke

. Borbás Virág Bernadett s.k.
előadó bíró

Zólyominé dr. Törő Erzsébet s.k.
bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 24.B.116/2014/17. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.137/2015/16. számú ítéletében írt módosításokkal 2015. év november hó 4. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2015. év november hó 4. napján

dr. Magócsi István s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Moncz Tímea
tisztviselő